

Hồi 391

Mệnh trung chú định

Biên Hoang Tập, Dạ Oa Tử.

Hoang nhân có thói quen không ngồi chung bàn với người không quen biết, dù là tửu lâu phạn quán thường có đầy khách khứa, nhưng cái bàn đã có người lạ ngồi dù vẫn còn chỗ trống, Hoang nhân cũng coi như không nhìn thấy, tình nguyện ngồi chen chúc trong đám Hoang nhân.

Đặc biệt nếu là nữ tử độc thân xinh đẹp, Hoang nhân càng thêm giữ ý. Mỹ nhân dám hoạt động đơn độc ở Biên Hoang Tập, nếu không có võ công cao cường thì cũng có chút lai lịch, hơn nữa Hoang nhân căm ghét nhất là dâm tặc hái hoa, một chút không cẩn thận để mất lòng cô nương nhà người ta, đủ khiến mọi người phẫn nộ, đây là cấm kỵ của Hoang nhân.

Vì vậy khi Mộ Dung Chiến bước vào, tuy rằng cả tòa tửu lâu nổi danh về món ăn Hồ tộc này khách khứa ngồi đầy, nhưng Sóc Thiên Đại lại một mình độc chiếm một chiếc bàn lớn, tựa như hạc giữa đàn gà, khiến mọi người đều chú ý.

Khắp nơi vang lên tiếng chào hỏi vãn an Mộ Dung Chiến, khiến Sóc Thiên Đại quay lại nhìn, ánh mắt sắc như dao.

Mộ Dung Chiến mặt mày rạng rỡ bước tới, kéo ghế ung dung ngồi nói: "Công chúa mạnh giỏi chứ?".

Sóc Thiên Đại bĩu môi, giận dữ nói: "Bây giờ mới tới tìm người ta, người mất mặt đi đâu thế?".

Cặp mắt đầy xâm lược của Mộ Dung Chiến chăm chú thám sát toàn thân Sóc Thiên Đại, vui vẻ nói: "Ta là người công tư rõ ràng, xong chính sự rồi mới nghĩ đến chuyện riêng".

Sóc Thiên Đại không bực mình vì bị xếp ở vị trí thứ yếu, quay sang trợn mắt nhìn hắn, nói: "Bây giờ ngươi rảnh rồi sao? Sao ngươi biết ta ở đây? Ai cho ngươi biết ta là công chúa?".

Mộ Dung Chiến thông dong đáp: "Công chúa dường như quên mất đây là địa phương nào. Biên Hoang Tập là địa đầu của ta, nếu tìm một người cũng không xong thì Hoang nhân bọn ta còn làm ăn gì được nữa? Biên Hoang Tập lại là nơi tin tức thông linh nhất, công chúa đã hạ cố báo ra phương danh, bọn ta đương nhiên có thể tìm hiểu được".

Sóc Thiên Đại hỏi: “Nghe nói quán này nổi danh nhất về canh thịt dê phải không?”.

Lúc này đầu bếp vừa bê canh thịt dê đặt lên bàn, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, Sóc Thiên Đại lim dim mắt hít một hơi, khen: “Thơm quá!”

Hầu bàn mang thêm đĩa bát tới cho Mộ Dung Chiến, Mộ Dung Chiến thể hiện phong độ lịch thiệp của nam tử Hoang nhân, tự tay tiếp đồ ăn cho Sóc Thiên Đại, cười nói: “Nghe nói dân Nhu Nhiên các vị thích nhất là ăn thịt các loài vật bay liệng trên trời, có đúng vậy không?”.

Sóc Thiên Đại không chút khách khí bê bát canh thịt, nhân lúc còn nóng húp một ngụm lớn, động dung nói: “Cay thật!”.

Đoạn nhìn sang Mộ Dung Chiến nói: “Nhu Nhiên tộc ta là dân tộc yêu tự do nhất mà! Vì thế mới thích nhất là loài chim tự do bay bay trên trời. Cũng nhờ thế mà tài bắn cung bao trùm đại thảo nguyên, Tiên Ti nhân các người cũng phải chịu bái hạ phong. Chúng ta tìm chỗ so tài bắn cung được không?”.

Mộ Dung Chiến bật cười: “Người thử đao pháp còn chưa đủ ư? Còn muốn thử gì nữa? Người đang kén chồng hay sao?”.

Sóc Thiên Đại nhún vai bất cần: “Đúng vậy thì sao?”.

Mộ Dung Chiến mỉm cười: “Nếu thế thì người nên tìm đối tượng khác. Mộ Dung Chiến ta vốn không phải là người thích hợp cho cuộc sống gia đình, cũng giống người Nhu Nhiên các vị chỉ thích tự do tự tại. Lại vì thân là Hoang nhân, hôm nay không biết đến ngày mai, chỉ khi không có vướng bận gì mới có thể coi thường chết sống, thoải mái làm chuyện mình thích”.

Sóc Thiên Đại chẳng có vẻ gì bị tổn thương, trề môi cười nói: “Vậy chúng ta cứ chờ coi! Muốn làm chồng ta dễ thế chắc? Còn phải có biểu hiện hết sức xuất sắc mới được, với thành tựu hiện giờ của người mới chỉ miễn cưỡng được vào vòng sơ khảo. Hừ! Đã thanh cao như thế đêm nay còn đến kiếm người ta làm gì?”.

Mộ Dung Chiến hết sức hứng thú nói: “Hỏi hay lắm! Nếu nói với người ta thấy sắc đẹp sinh lòng ham muốn thử coi đêm nay liệu có kiếm chác gì được không, sau này lại không muốn phải chịu trách nhiệm gì, công chúa có tin không?”.

Sóc Thiên Đại nâng bát canh, lạnh lùng nói: “Chúng ta cạn một bát!”.

Mộ Dung Chiến cầm bát cùng ả đối ẩm, đến khi uống cạn không còn một giọt, hai người mới buông bát.

Sóc Thiên Đại duyên dáng nói: "Trước hãy trả lời người vấn đề vừa rồi! Ta không tin! Biên Hoang Tập đích xác có rất nhiều sắc quỷ, ví dụ như Cao Ngạn, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt, nhưng nhất định không phải là Mộ Dung đương gia người. Vậy đã không phải tới vì mỹ sắc của ta thì vì cái gì?".

Mộ Dung Chiến khẽ mỉm cười: "Lần này ta tới là muốn biết công chúa thuộc phe nào?".

Sóc Thiên Đại ngạc nhiên nói: "Người hoài nghi ta là người phe nào?".

Mộ Dung Chiến song mục bắn ra ánh mắt sắc nhọn, nói: "Công chúa đến Biên Hoang Tập có liên quan gì đến Bí tộc không?".

Sóc Thiên Đại lộ vẻ kinh ngạc, cặp lông mày nhăn tít: "Bí tộc! Làm sao đột nhiên lại dính vào họ?".

Mộ Dung Chiến lạnh lùng nói: "Bởi vì Bí tộc đã đi theo đại địch Mộ Dung Thùy của bọn ta, mà Nhu Nhiên tộc thì đời đời có quan hệ thân thiện với Bí tộc".

Sóc Thiên Đại bức bối nói: "Người đang hoài nghi ta có phải là gian tế hay không, như vậy không phải là việc riêng mà là việc chung, người nhận được tin từ khi nào? A! Ta hiểu rồi, tin tức là do Yến Phi báo về, vì thế đêm nay người mới chịu đến tìm ta, mà lại mang lòng bất thiện".

Mộ Dung Chiến cười khở: "Nếu chuyện ta đến gặp công chúa là việc công thì sẽ không tự thân đến. Hiện tại ta tới nghĩa là mọi chuyện về người ta nhận hết về mình, không để người nào khác can thiệp tới".

Về mặt Sóc Thiên Đại dịu đi, trừng mắt nhìn hấn nói: "Nói vậy là người đã có hứng thú với ta, vì sao không lập tức đến kiểm ta? Đối với con gái Nhu Nhiên tộc, đó là một sỉ nhục rất lớn".

Mộ Dung Chiến đáp: "Bởi ta lo người nghĩ là chuyện thật, mà ta thì không muốn coi đó là chuyện nghiêm túc. Ha! Đã đủ thành thực chưa?".

Sóc Thiên Đại tức tối nói: "Thật ta kém quyền rũ thế ư?".

Mộ Dung Chiến thở dài: "Nếu ta nói công chúa không hấp dẫn ta thì đúng là nói dối trắng trợn. Kỳ thực ta rất ưa tính cách người, chỉ hận không được lập tức bế người lên giường thử coi người có thực thú vị thế không".

Đối với lời lẽ táo tợn của Mộ Dung Chiến, Sóc Thiên Đại không hề cảm thấy chướng tai, nét mặt rạng rỡ ngọt ngào, hân hoan nói: "Đã thế, vì sao còn lo lắng làm gì cho lắm? Biết đâu ta chỉ cần vui vẻ một đêm thì sao?".

Mộ Dung Chiến nói: “Hoàn toàn là do thân phận đặc thù của ngươi. Công chúa kén phò mã, đâu có thể giống như nữ nhân Nhu Nhiên bình thường kén chồng, chỉ cầu một đêm hoan lạc? Được rồi! Thỉnh công chúa trước hết giải thích nghi vấn của ta, rốt cuộc công chúa thuộc phe nào?”.

Sóc Thiên Đại mỉm cười: “Nếu là người khác hỏi, ta sẽ hất cả chỗ canh thịt dề lên đầu, riềng mở cho ngươi một lối thoát! Nghe cho rõ đây, ta chỉ nói một lần không nhắc lại. Sóc Thiên Đại ta chỉ thuộc về ta, đã không cần biết đến Bí tộc làm gì, càng không hứng thú quản chuyện Hoang nhân các ngươi. Rõ chưa?”.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Công chúa nhất ngôn cửu đỉnh, ta an tâm rồi!”.

Coi bộ hấn sắp bỏ đi, Sóc Thiên Đại nhú mày: “Ngươi vội thế ư?”.

Mộ Dung Chiến vốn đã đứng lên, nghe nói thế lại ngồi xuống, ngạc nhiên nói: “Đã hiểu rõ tâm ý công chúa, ta ở lại đây làm gì nữa?”.

Sóc Thiên Đại bực tức nói: “Hoang nhân các ngươi không có kẻ nào bình thường hết. Thật hận là không phải các ngươi thua be bét, cùng nếm mùi khốn khổ với gã vô lại Thác Bạt Khuê”.

Mộ Dung Chiến cười: “Kẻ nào dám coi thường Hoang nhân, kẻ ấy sẽ có kết quả không tốt, trước đây đã như thế, hiện tại như thế, tương lai cũng không ngoại lệ”.

Sóc Thiên Đại bĩu môi cười: “Lần này khác hẳn! Bởi địch nhân của Hoang nhân các ngươi ngoài Mộ Dung Thùy, còn có thêm Bí nữ Minh Dao. Ta biết thị từ nhỏ, hiểu rất rõ bốn lĩnh thị, dưới sự lãnh đạo của thị, Bí tộc chiến sĩ phát huy uy lực đáng sợ nhất. Mộ Dung Thùy nhờ họ mà biết rõ nhất cử nhất động của các ngươi như trong lòng bàn tay, vì vậy tuy vẫn chưa chính thức khai chiến, ta đã biết các ngươi và Thác Bạt Khuê chắc chắn sẽ bại, mà lại còn bại rất thảm. Thúc thời thì tìm chỗ nương náu khác đi, nếu không sẽ có ngày hối không kịp”.

Mộ Dung Chiến phá lên cười, nói: “Ta cũng mượn câu nói của công chúa có được không? Mọi người cứ để rồi xem!”.

Nói xong khoan thai bỏ đi, khiến Sóc Thiên Đại căm tức trợn mắt nhìn theo, nhưng lại không thể làm gì được.

oOo

Yến Phi ôm vò Tuyết Giản Hương ngồi xuống. Năm dặm phía sau lưng là Thiên huyết trong khu Bạch Vân sơn, chàng không hứng thú thuận đường tới thăm lại nơi này, bởi phiền não của chàng đã đủ nhiều rồi, không muốn lại bị Thiên huyết ảnh hưởng đến tâm tình nữa.

Chàng cần có rượu.

Từ khi chia tay với Vạn Sĩ Minh Dao, rượu là biện pháp cuối cùng giúp chàng chống lại nỗi thống khổ trong lòng, đặc biệt là Tuyết Giản Hương.

Bất giác đưa tay bóp vỡ lớp sáp bịt miệng vò, bật nắp đây, hương rượu xộc lên mũi.

Chỉ có rượu mới có thể biến cái thế giới “chân thực” này thành ra không “chân thực” đến thế nữa, không ép người ta đến thế nữa.

Yến Phi nâng vò uống liền ba hớp, sau đó buông vò xuống, thuận tay đây nắp lại.

Yêu càng sâu, tổn thương càng nặng, đối với điều này chàng có cảm nhận cực kỳ sâu sắc. Chàng vốn cho rằng vĩnh viễn không thể trở lại bình thường, cho đến khi gặp Kỷ Thiên Thiên. Khi chàng đang ở trong trạng thái đau khổ nhất, nàng tựa như một tia nắng chói lọi nóng bỏng rơi vào thế giới nội tâm lạnh lẽo hắc ám của chàng. Thiên Thiên, nàng hiểu ta không?

Nàng có biết nỗi đau của ta không? Nàng hẳn phải rõ hơn người khác, bởi vì khi chúng ta biết nhau hai người mình đồng bệnh tương liên, mỗi người đều có nỗi đau riêng, cũng coi là hòa nhau.

Tuyết Giản Hương thuần mỹ biến thành hơi ấm vận chuyển trong mình, vỗ về tâm trạng thấp thỏm không yên, nhưng không thể nào an ủi mỗi hận suốt đời trong tim chàng.

Vạn Sĩ Minh Dao là giấc mộng đẹp thuở thiếu thời của chàng, cũng là mơ ước của Thác Bạt Khuê. Khi đó bọn chàng chạy trốn Nhu Nhiên tộc truy sát, hoảng loạn chạy lạc vào một ốc đảo bên sa mạc, tình cờ tham dự vào một buổi lễ hội cuồng hoan của Bí tộc. Cũng chính tại đó, bọn chàng gặp nữ thần trong mơ, trải qua một đêm suốt đời không quên, cảnh tượng lúc bấy giờ vẫn như hiển hiện trước mắt.

Sáng hôm sau, người của Bí tộc đã biến đi như hoàng hạc, không lưu lại chút dấu tích gì, chỉ còn lại hai tiểu tử say sưa chưa tỉnh, cùng với nỗi nghi hoặc như thực như mộng suốt đời.

Chàng và Thác Bạt Khuê từ đó không cách gì quên được Vạn Sĩ Minh Dao. Tiếp đó mấy năm, nhiều lần vào tiết ấy trong năm cùng nhau quay lại đại mạc tìm ốc đảo nọ, nhưng lần nào cũng thất bại trở về. Ốc đảo tựa như biến đi không còn tăm tích, hoặc giả chưa từng

tồn tại, phẳng phất như hai người bọn họ vì trời quá nóng mà cùng mơ thấy một ảo ảnh huyền diệu.

Đương nhiên chàng biết đó là sự thực. Khi gặp lại nàng ở Trường An, dù cách xa gần bảy năm, nhưng chỉ nhìn một cái nhận ngay ra nàng. Lần đầu tiên chàng cảm thấy mất khống chế, mặc dù thân mang sứ mệnh hành thích Mộ Dung Văn, chàng vẫn không tự chủ được hướng về nàng, theo đuổi nàng như điên cuồng, nhưng lại không hề được hồi báo, đối lại chỉ toàn thương tâm tuyệt vọng. Bất quá chàng không hề hối hận đã từng say mê nàng như thế.

Rời khỏi Trường An, chàng đã hạ quyết tâm vĩnh viễn không quay đầu, vĩnh viễn không đi tìm nàng. Nhưng ông trời trêu ngươi, lại một lần nữa số kiếp đã định bọn họ phải đụng đầu với nhau trong thế giới hư ảo này, không ai tránh được.

Không ai biết rõ hơn chàng sự lợi hại của Vạn Sĩ Minh Dao. Không những nàng là một thích khách đáng sợ, mà còn là một thám tử rất cao minh.

Khi ấy kiếm thuật của Yến Phi còn thua nàng một đoạn, công phu khinh thân càng thua xa, mỗi lần tỷ thí đều là Yến Phi mang nhục, bị nàng cười cợt và chế giễu.

Bây giờ thì sao? Mộ Dung Thùy có Vạn Sĩ Minh Dao trợ giúp như hổ thêm cánh. Nếu không phải có An Ngọc Tinh trượng nghĩa nhắc nhở, khả năng bọn chàng đã thất bại nặng mà vẫn không biết vì sao.

Chàng chưa khi nào nghĩ rằng sẽ có lúc đối địch với Vạn Sĩ Minh Dao, nhưng chuyện này đã thành sự thực rõ ràng. Để cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, vì đại nghiệp phục quốc của Thác Bạt Khuê, chàng và Thác Bạt Khuê đều không được phép lựa chọn.

Mộ Dung Thùy có năng lực làm thám tử thần kỳ, chàng cũng có Kỷ Thiên Thiên linh hoạt nhạy bén, đến cuối cùng ai sẽ thắng ai sẽ thua? Yến Phi e ngại không dám nghĩ tiếp.

Yến Phi vác vò rượu, triển khai cước pháp, toàn tốc hướng về phía Hoài Thủy chạy như điên.

oOo

Điều Mãnh và hơn chục huynh đệ Dạ Oa tộc theo Cao Ngạn tể ngựa lên Trần Hoàng Cương, hướng về núi rừng trùng điệp phía nam căng mắt tìm kiếm.

Một người trong đám thổ dãi: “Cao thiếu gia! Đã nói tiểu Bạch Nạn không thể tới Biên Hoang Tập mau như thế, người lại không tin, làm lụy anh em theo người một phen công toi. Đêm nay chắc hẳn ta không tới được Lạc Dương lâu phó ước với tiểu Thúy, đêm qua nàng còn dinh ninh dặn dò ta đêm nay phải tới”.

Thủ hạ đắc lực nhất của Cao Ngạn là tiểu Kiệt cười quái dị nói: “Thanh Huy người yên tâm đi! Tiểu Thúy gần đây đất hàng như thế, đâu cần người lo nàng phòng không gỏi chiếc. Ha!”.

Tiểu tử Đê tộc tên gọi Thanh Huy bùng bùng giận dữ nói: “Cút mẹ người đi, tình cảm của tiểu Thúy đối với ta há người biết sao?”.

Điều Mãnh cười nói: “Lần này chắc Thanh Huy lầm rồi! Cái gọi là tình cảm của người và tiểu Thúy bọn ta đều đã trải qua, sao không hiểu. Ha! Trở lại chuyện chính đi, chúng ta có thể lên đường về Tập chưa?”.

Cao Ngạn nói: “Các người làm sao hiểu nỗi tiểu Bạch Nạn của ta? Nàng nghe tin ta chết, ruột gan như lửa đốt, lập tức bằng mọi giá toàn tốc chạy đến. Bằng kinh công siêu trác của nàng, lại không ngủ không nghỉ một khắc sẽ chỉ chậm hơn chim câu một ngày là cùng, hiện giờ có thể xuất hiện ở đây bất cứ lúc nào. Ta đến đây là để nàng có thể gieo mình vào lòng ta sớm hơn một chút, mình bạch chưa?”.

Tiểu Kiệt nịnh: “Đúng! Ta ủng hộ Cao đại ca”.

Một người khác lẩm bẩm: “Trừ phi tiểu Bạch Nạn thực sự biết bay, không thì cứ chờ ở đây hai ngày ba đêm cũng chưa có tình huống gieo mình vào lòng Cao tiểu tử vừa nói. Về đi! Cái gì phải đến sẽ đến, nếu kinh công của tiểu Bạch Nạn tài giỏi như người nói, thời gian rúc đầu vào lòng người tối đa cũng chỉ chậm lại một canh giờ thôi”.

Điều Mãnh nói: “Cao thiếu người nghĩ coi! So với để nàng gieo mình vào lòng ở đây, rồi còn phải chạy cả đoạn đường dài mới có thể về đến Biên Hoang Tập thành thân, đâu bằng đợi nàng ở Biên Hoang Tập, ôm nhau xong lập tức có thể động phòng. Tiểu Bạch Nạn còn chưa kịp nghĩ thông về chung thân đại sự đã ló ngó để cho cái quý nhất của đời con gái lọt vào tay người, người bảo kẻ ấy có hay không?”.

Mọi người lập tức hét hò ầm ĩ cười rống lên.

Cao Ngạn thổ dãi: “Lũ người đúng là thứ bần tiện rệu rã, con bà nó, bình thường khi ta phát tài thì ai nấy nghĩa khí ngất trời, hiện tại chịu khổ một chút thì cả lũ đều lộ nguyên hình, chỉ có tiểu Kiệt còn có tí nghĩa khí. Thằng cha người! Nói cho cùng vẫn không chịu theo ta nghênh tiếp tiểu Bạch Nạn”.

Thanh Huy đưa tay chộp cương ngựa Cao Ngạn kéo lại, đang muốn lôi cả người lẫn ngựa xuống sườn đồi phía đông.

Cao Ngạn chưa kịp kháng cự, bất chợt mắt liếc thấy một đạo hắc ảnh đang từ sườn đồi đối diện như một làn khói nhẹ lướt về phía bọn họ.

Nếu chẳng phải vừa rồi tình cờ con ngựa bị lôi kéo khiến hấn xoay mình lại, chỉ sợ kẻ nọ xuất thủ rồi bọn họ mới giật mình phát giác, khi đó chắc chắn dù hối hận cũng đã muộn.

Cao Ngạn kêu to: "Thích khách!".

Lần này đi theo Cao Ngạn thì Điều Mãnh cố nhiên là cao thủ hạng nhất, ngoài ra đều là tinh nhuệ của Dạ Oa tộc, ai nấy đều quen sống trên đầu đao mũi kiếm, lại thân kinh bách chiến, lão luyện giang hồ, đương nhiên phản ứng cực kỳ nhạy bén.

Đầu tiên là Điều Mãnh hét lớn nhảy lên lưng ngựa rút trường đao, những người còn lại nếu chẳng lộn vòng qua bụng ngựa thì là rời lưng ngựa nhảy xuống đất, hoặc là từ lưng ngựa vọt lên không, tóm lại là lập tức thay đổi hiện trạng, khiến cho thích khách xuất hiện đột ngột không thể tập kích theo sách lược đã định.

Điều Mãnh nhìn được xa nhất, vừa nhìn thấy thích khách lập tức sinh ra cảm giác kỳ dị. Đối phương toàn thân bao kín trong y phục dạ hành, chỉ lộ ra đôi mắt, tựa như u linh từ trong đêm tối âm u vọt ra mau lẹ kinh người, khiến Điều Mãnh có cảm giác nghi ngờ đối phương hoàn toàn không phải một thực thể mà chỉ là một bóng hư ảo.

Tuy lộ tuyến đối phương phiêu hốt bất định, Điều Mãnh lại cảm thấy Cao Ngạn là mục tiêu thích khách nhằm vào, vội găm lên một tiếng dữ dội, người và đao hợp nhất bay vọt lên trên đầu Cao Ngạn ngăn chặn địch nhân.

Keng! Keng!

Thích khách như hổ vào đàn dê xông vào vòng chiến, hốt nhiên kiếm ảnh bùng lên, hai huynh đệ xông tới lập tức ném đòn loạn choạng lui lại, tiếp đó các cao thủ nhào tới đều bị đánh lui, không cách gì hình thành thế hợp vây.

Điều Mãnh lúc này đã hạ mình xuống phía trước Cao Ngạn vừa lăn mình xuống đất chưa kịp bật dậy, chỉ thấy trước mắt hoa lên, kiếm ảnh ngập trời mang theo hàn khí lạnh buốt ập đến.

Điều Mãnh bất kể sống chết vận toàn lực chém ra một đao, nhằm vào vị trí tập trung cường lực trong kiếm thế.

Choang!

Trường đao chém trúng lưới kiếm mạnh mẽ như rồng cuộn tới, với lực lượng tu vi của Điều Mãnh mà cũng lập tức thấy khí huyết đảo lộn, chịu không thấu loạn choạng lùi lại đụng vào Cao Ngạn vừa đứng lên, khiến hấn lại ngã lăn mấy vòng trên mặt đất, nhưng cũng thành công ngăn chặn đối phương.

Các huynh đệ khác chẳng cần biết sống chết ào ào xông tới, chưa kịp ra đòn thí mạng, thích khách đột nhiên lướt sang ngang thoát khỏi trùng vây nhảy xuống dốc bỏ đi.

Ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, giao thủ đến lúc này mà ngay cả đối phương là nam hay nữ cũng không biết.

Tiểu Kiệt đưa cao thanh kiếm gãy chỉ còn một nửa, tặc lưỡi: "Thật lợi hại!".

Điều Mãnh vẻ mặt ngưng trọng nói: "Trên đời lại có thích khách đáng sợ vậy sao, chẳng lẽ là Vạn Sĩ Minh Dao?".

- o O o -